

σήμερον ἀναντίρρητως γίνονται ὑπέρτερα ἔκεινων, διατὶ λέγω, δὲν ἐνόντε μὲ τὰ προτερήματα ταῦτα, ἥπερ ἔκειναι ἐστεροῦντο, καὶ τὰς ἀρετὰς ἐκείνων; μήπως η̄ φύσις μετάλλαξεν; Οὐχὶ! η̄ αὐτὴ φύσις ἡτὶς τοὺς αἰῶνας ὀδήγησεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, η̄ αὐτὴ βασιλεύει καὶ σήμερον; φανῆτε λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν ηθικὴν μόρφωσιν δυοικαὶ τῶν προγονῶν σας διὰ νὰ θρέψητε καρποὺς ἀσυγκρίτω τῷ λόγῳ πλουσιωτέρους καὶ ὠραιοτέρους· νὰ νεότης, τὸ μέλλον εἰς σᾶς ἐνασμενίζονται χαριέντως, θελήσατε ὅθεν ὑπὸ τοιούτον παρὸν ν ἀναφανῆτε εἰς τὸ μέλλον ἄλλαι Ἀστασίαι καὶ Κορυνηίαι, ἄλλαι Ἐστιάδες τῆς οἰκιακῆς μεγαλειότητος.

» Εἶναι ἵσως λυπηρὸν, λέγει η̄ χυρία Δυφουρία, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ δυολογήσωμεν, ως ἐκ τῆς συνήθους ἀγωγῆς εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ εὐτυχήσωμεν, ἐνῷ διὰ τῆς πολυμαθείας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν καλὴν καὶ ὀμαλὴν γνώμην καὶ φρόνημα σταθερὸν, ἥπερ τὴν κοινωνίαν καθηδύνει: ἀλλὰ τί μᾶς διδάσκουσι νὰ κυριεύωμεν τοὺς ἄνδρας διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν χαρίτων; φθάνει μόνον νὰ προσέχωμεν εἰς τοῦτο, ἔαν δὲ οἱ τρόποι οὓς μεταχειρίζομεθα μᾶς ἔξευτελίζωσιν ὡς πρὸς τοὺς ἄνδρας, μικρὰ περὶ τούτου φροντίς η̄ συνήθης ἀγωγὴ τῶν γυναικῶν, δὲν θέλει νὰ προξενήσῃ πρὸς αὐτὰς ἄλλο η̄ θελκτικὰς χάριτας, καὶ ἀν τούτῳ ἔξακολουθήσῃ, δὲν ἀπελπίζομαι ὅτι θέλω ἰδεῖ κοράσιον ἡλικίας δεκαπενταετοῦς, νὰ χορεύσῃ ὡς ὁ Γουεμάρδος καὶ νὰ μὴ γινώσκῃ τὴν ἀνάγνωσιν, φροντίσατε μᾶλλον νὰ κατασταθοῦν αἱ θυγατέρες σας ἴκαναι νὰ βασιλεύσωσιν ἐνδόξως ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ ν ἀνιβίσασθοῦν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τοῦ νοός, διὰ τὸ δόπιον τὰς ἐγέννησεν η̄ φύσις. Γυμνάσατε τὰς διανοτικὰς αὐτῶν δυνάμεις, καὶ δόσατε ἔξχρυμα εἰς τὴν ψυχὴν των, ἀρκεῖ εἰς τοῦτο τόσος καιρὸς, δόσον φεύρετε διὰ νὰ τὰς καταστήσητε εἰς τελειότητα τοιούτων χαρίτων, δόπιας πρέπει νὰ ἔχωσιν αἱ τεχνήτριαι χαρίτων, δι’ ἃς η̄ γυνὴ, τολμῶ εἰπεῖν, παρελθούσης τῆς νεότητος, γίνεται γελοιώδης καὶ ἐντρέπεται πολλάκις ν ἀποδεῖξῃ ὅτι τὰς ἔχει. Τι μένει εἰς τὴν γυναικὰ ἔξ ἐκείνης τῆς ἀσκοῦν ἐπιμελείας τοῦ νὰ στολισθῇ μὲ τοιαύτας χάριτας; Οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὑπεροφία καὶ καταφρόνησις ὑπ’ αὐτῶν ἔκεινων, δοι τὴν ἔθαμαζον πρὸ δεκαετίας: Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εὐρίσκονται ἄνθρωποι παρακμαζόσης ἥδη ἡλικίας κολακεύοντες τὰς νέας προθυμότατα καὶ ἀπατώμενοι ἀρκούντως, ὥστε νὰ νομίζωσιν ὅτι εἰσέτε εἶναι ἀρεσταῖ, διότι ἔξεύρουν νὰ τὰς ἐπανιῶσι, παρατηρητέον δῆμως ὅτι γυνὴ καλῆς ἀγωγῆς, ἡτὶς ἐπροτίμησε τὰ σπουδαῖα μαθήματα ἀντὶ τῶν ματιών γυμνασμάτων, θέλει εἰσθαι πάντοτε εἰς τοὺς φρονίμους ἐρχομίχ καὶ ποθητὴ, ἔχουσα δραστήριον ἀδιαλείπτως τὴν θελκτικὴν χάριν, τὴν δόπιαν ἐκ φύσεως μὲν αἱ γυναικες ἔχομεν, διὰ δὲ τῆς ἀγωγῆς τελειοποιοῦμεν, γινόμεθα οὕτω πρὸς τοὺς ἄνδρας ἔξ ἀνάγκης ἀγαπηταῖ. »

Γυναῖκα ἀξίαν τὶς θέλει εὔρει, ἔλεγεν δὲ Σολομὼν, ὁ τόσον κατακορέστες τὰς αἰσθήσεις του, η̄ τοιαύτη εἶναι τιμωτέρα πολὺ τῶν μαργαρίτων, η̄ καρδία τοῦ συζύγου της θερόβει εἰς αὐτὴν, διότι εἰς αὐτὴν ἐλπίζει τὴν μὴ ἔλλειψιν τῶν ἀγαθῶν, αὐτὴ φέρει εἰς αὐτὸν τὸ καλὸν καὶ ἀπωθεῖ τὸ κακόν. Όλες τὰς ημέρας τῆς ζωῆς αὐτῆς, ζητεῖ τὸ μαλλίον καὶ τὸ λινάριον, καὶ ἐργάζεται εὐχαρίστως μὲ τὰς χειράς της. Εἶναι ως τὰ πλοῖα τῶν ἐμπόρων, τὰ δόπια μακρόθεν φέρουν τὰ ἀγαθά των.. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Μεταράστευσις τῶν Πελοποννησίων

εἰς Κύρρον (Καρσικήν).

Κατὰ τὸ ἔτος 1670 οἱ κάτοικοι τῆς Δακωνίας (Μάνης) ἀπεφάσισαν νὰ μεταναστεύσωσιν, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν ζυγὸν τῶν Θωμακνῶν, οἵτινες κύριοι γενόμενοι τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἔμελλον βεβαίως νὰ ἐπιτεθῶσι καὶ κατὰ τῶν ὁρεινῶν πόλεων αὐτῆς. Αποφασίσαντες δὲ ταῦτα, ἐπεφόρτισαν ἐναὲ ἐκ τῶν προκρίτων τῆς πατρίδος των ὄνοματι Στεφανόπουλον, νὰ ἐρευνήσῃ τόπον τινὰ κατάλληλον πρὸς μετοικεσίαν. Ἀφοῦ περιῆλθεν ἀνωφελῶς διάφορα κράτη τῆς Ἰταλίας, μετέθη τέλος καὶ εἰς Φένουσαν, εἰς τὴν Γερουσίαν τῆς δόπιας καθιυπέβαλε τὸν σκοπὸν τῆς περιηγήσεώς του. Η̄ Γερουσία ὑπεδέχθη τὸν Ἑλληνα τοῦτον ὅριστα, καὶ ὑπεσχέθη τὴν παραχώρησιν τόπου ἐκτεταμένου κειμένου κατὰ τὸ δυτικὸν παράλιον τῆς νήσου, καὶ Παομία καλουμένου, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τῶν Γενούηντων δημοκρατίας.

Οἱ Στεφανόπουλος ἐπισκεφθεὶς τὸν τόπον ὑπεστρέψεν εἰς Μάνην καὶ κατέπεισε τοὺς συνεπαρχιώτας του νὰ φυγαδευθῶσι καὶ μετοικίσωσιν εἰς Κύρρον, τοσούτῳ εὐκολώτερον, καθ’ ὅσον δὲ Αμουράτης εἶχεν ἥδη πέμψει κατ’ αὐτῶν ἴσχυρὸν στρατόν.

Ἐπιακόσιοι λοιπὸν τριάκοντα Δάκωνες ἀποχαιρετήσαντες διὰ παντὸς πατρίδα, συγγενεῖς, οἰκείους δοι προείλοντο νὰ μείνωσιν εἰς τὰ δρῦ των, κατῆλθον εἰς Οίτυλον καὶ ἐπεβίσασθοσαν ἐκεῖθεν εἰς Γελλαλικόν τι πλοῖον, ὅπερ τοὺς μετέφερεν εἰς Γένουσαν, ὅπου ἔφθασε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1676.

Εἰς Γενούν διέτριψαν δύο μῆνας καθ’ οὓς οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν συνεψόντων μετὰ τῶν ἀρχῶν τοὺς δόρους τῆς παραχωρήσεως, συγκεφαλαιούμενους ὡς οἱ ἔξης Α. Β. Γ.

Η̄ δημοκρατία τῆς Γενούης ἐννοεῖ ὅτι η̄ εἰς Κύρρον ἀποκαταστηθησομένη Ἑλληνικὴ ἀποικία χρεωστεῖ νὰ ὑπήκη θρησκευτικῶς καὶ πνευματικῶς εἰς τὸν

Πάπαν, διατηροῦσα τὸ ἀνατολικὸν δόγμα, ὅπως τοῦτο συγχωρεῖται εἰς τὴν παπικὴν ἐπικράτειαν, καὶ τὰ βασιλεῖα τῆς Νεαπόλεως καὶ Σαρδηνίας.

Ἐντεῦθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ζῶντος ἐπισκόπου, ἕρεων καὶ μοναχῶν, οἵτινες ἥλθον μετὰ τῶν ἀποίκων, οἱ διάδοχοί των θέλουν χειροτονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ὑπόκεισθαι εἰς τὸν δυτικὸν ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾧ ἡ ἀποικία.

Δ) Οἱ ἀποικοι θέλουν ἔξαρτασθαι τοῦ τοποτηροῦ τῆς δημοκρατίας ὡς ὑπήκοοι αὐτῆς.

Ε) Οἱ ἀποικοι χρεωστοῦν νὰ ὑπηρετῶσι πιστῶς τὴν δημοκρατίαν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν.

ΣΤ.) Οἱ ἀποικοι θέλουν ὄμοσει πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τοὺς καθεστώτας νόμους τῆς δημοκρατίας καὶ θέλουν ὑποχρεωθῆν νὰ πληρώνωσι τακτικῶς τοὺς φόρους.

Ζ.) Ἡ δημοκρατία δίδει εἰς τοὺς Ἑλληνας τὰς γαίας τῆς Παομίας, Ρεβίδας καὶ Σαλονίας καὶ παραχωρεῖ εἰς τοὺς ἀπογόνους των, ἐπὶ συμφωνίᾳ ἡ γῆ ἡτις θέλει παραχωρηθῆν εἰς ἔκχετον ἀποικον νὰ διανεμηθῇ παρ' αὐτοῦ ἐξ ἵσου εἰς τοὺς διαδόχους του, ἀνευ διακρίσεως ἀρρένος ἢ θηλεως. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἐλλείψεως κληρονόμων, ἡ δημοκρατία θέλει λαμβάνει κατοχὴν τῆς γῆς τοῦ ἀποικώσαντος.

Η) Ἡ Κυβέρνησις τῆς Γενούας ὑποχρεοῦται νὰ προμηθεύσῃ τὴν ὅλην διὰ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων, ὡς καὶ σίτου καὶ σπόρους τὰ ὅποιαν ὑποδώσωσιν ἀκριβῶς μετὰ παρέλευσιν 10 ἑτῶν.

Θ) Ἐκαστος ἀποικος δύναται νὰ ἔχῃ κλίθανον, ἀνεμόδυνον καὶ νερόδυνον.

Ι) Ἡ ἀποικία δύναται νὰ ἔχῃ ποίμνια μεγάλων καὶ μικρῶν ζώων.

ΙΑ) Ἡ δημοκρατία συγχωρεῖ εἰς ἔκαστον ἀποικον νὰ ἔχῃ πυρεόδα καὶ ἄλλα ὅπλα· ἀλλὰ δι' ἀδείας τοῦ διοικητοῦ.

ΙΒ) Τὸ ἐμπόριον παντὸς εἴδους εἶναι ἐλεύθερον, ὅταν οἱ ἀποικοι πληρώνωσι τὰ νενομισμένα δικαιώματα.

ΙΓ) Συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἀποίκους νὰ κάμωσιν ἐκδρομὰς κατὰ τῶν Τούρκων ὑπὸ Γενουηνοῖς σημαίνων, πλὴν χρεωστοῦν νὰ πληρώγωσι τὰ δικαιώματα τῶν προσένων, καὶ νὰ συμμορφοῦνται μὲ τοὺς νόμους καθ' ὅλας τῆς περιστάσεως.

ΙΔ) Ἡ δημοκρατία θέλει μεταβιβάσει ἀνεξόδως τοὺς ἀποίκους εἰς Κύρον, ἀλλὰ θέλει ἀποζημιωθῆν ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα τὰ ὅποια τὴν γενιναγένειαν μέχρι τοῦδε.

Ἐρ Γερούγη τὴν 18 Ιανουαρίου 1876.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συνθήκης ταύτης οἱ Ἑλληνες ἀπέπλευσαν ἐπὶ πλοίων τῆς δημοκρατίας, διευθυνόμενοι εἰς Κύρον ὅπου ἔδικταν τὴν 14 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Οἱ Γενουηνοί τοὺς ἐπρομηθεύσαν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀνέγερσιν οἰκιῶν κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν των. Διοικητὸς τῆς νέας ἀποικίας διοικήσθη ὁ Ισίδωρος Βιάγκης Κοζιάς ἀξιος τῆς θέσεως ταύτης, διότι ἦτον ἀνθρώπος ἔχων ἐπιέρθοντα, καὶ δυνάμενος νὰ ὑπερασπισθῇ

καλῶς τοὺς Ἑλληνας, ἡ ἀποκατάστασις τῶν ὁποίων ἦθελεν εὗρει ἐμπόδια τινα ἐκ μέρους τῶν Κορσικανῶν. Ἐντοσούτῳ ἡ ἀποικία ηὐτύχησε καὶ ἐν διαστήματι τριάκοντα ἑτῶν ἦτον εἰς καλλίστην κατάστασιν· ὁ Λαμπεράνης ὅστις ἐπεσκέψθη αὐτὴν κατὰ τὸ 1743 λέγει ὅτι τὸν κατέπληξε ἡ ώραιότης καὶ γονιμότης τοῦ τόπου ἐκείνου, ως καὶ ἡ βιομηχανία τῶν κατοίκων αὐτοῦ. Οὕτως ἡ Ἑλλὰς πανταχοῦ ἔχει ἀποικίας, λέγεται δὲ ὅτι εἰς Σαρδηνίαν ὑπάρχει ἀποικία Ἑλλήνων οἵτινες, μολονότι πρὸ αἰώνων μεμακρυσμένοι τῆς πατρίδος των, ἐνθυμοῦνται πάντοτε αὐτήν· ἔχουν δὲ καὶ ἔορτὴν ἐτησίαν καθ' ἓν ἀναβαίνοντες εἰς τὰ ὅρη βλέπουσι πρὸς τὸ μέρος τῆς πρώτης πατρίδος των τῆς Ἐλλάδος, καὶ ἀσπάζονται μακρόθεν αὐτήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Μ. P.

EN ΔΑΚΡΥ.

Πρὸς σὲ, φίλε Σπυρίδων Μέρσα, σὲ τὸν ὁποῖον σκληρὸς καὶ ἀρωρος θάνατος ἥρπασεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων σου, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων σου, προσφέρω θὲν δάκρυ. Μετὰ λύπης εἰδες προσεγγίζον τὸ τέρμα τῶν ἡμερῶν σου, διότι ὁ κόσμος ἡνοίγετο ἐνώπιόν σου ὑπὸ τὰ λαμπρότερα χρώματα, διότι νέφος δὲν ἐσκότασε τὴν ἡγεμονίαν σου· ὁ Πλάστης σ' ἐδώρησεν εὐφυῖαν καὶ ψυχὴν ἀγαθὴν, ἀδολος πατριωτισμὸς ἐφλεγε τὰ στήθη σου, ἔκλαυσες ἐπὶ τῶν δυστυχημάτων τῆς πατρίδος σου, καὶ προσέφερες ὑπὲρ αὐτῆς τὸν ὁδολόν σου· ἀλλὰ δὲν ἡγεμονίας καὶ νὰ ἰδῃς πραγματοποιουμένας τὰς ἐλπίδας σου. Ναὶ, ἡ Θεία Πρόνοια σ' ἐκάλεσε ἵνα σ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ τὸν νὰ γευθῆς τὰς πικρίας τοῦ βίου καὶ τὰς κακίας τῶν ἀνθρώπων. Άν τοῦτο, σὲ μακαρίζομεν! ἡμεῖς οἵτινες ἐπίομεν μέχρι στεφάνης τὰ πικρὰ τοῦ βίου ποτήρια, ω! μυριάκις σὲ μακαρίζομεν. Μία παρηγορία, θὲν βάλσαμον εἰς τὴν πληγὴν τῶν τεθλιμένων γονέων σου, ἔστωσαν τὰ δάκρυα τῶν καὶ μακράν σαῦ εὑρεθέντων φίλων σου. Πάντα θὲν τῷ κόσμῳ τούτῳ καταχατέρφονται, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη καὶ βασίλεια, θὲν μόνον δὲν καταβάλλεται, ἀλλὰ ζῆ ἀθάνατον, η ἀρετή.

'Ἐν Ἀθήναις, τῇ 7 Απριλίου 1853.

B ***

ΠΕΡΙΑΝΨΙΣ.

Ἡ Σκιά (τέλος). — Ὁ Λέανδρος (τέλος). — Ποιήσεις, τὰ ἀρθη, η Μενσα. Ἐλεγεῖσον. — Ἐλληνικαὶ ἐπιστολαὶ, η Σύρος. — Βίγκελμαρ — Ὁ Θ. Μούρ. — Ἡθικαὶ μελέται περὶ γυναικός. — Ποικίλα, μετανάστευσις τῶν Πελοποννησίων εἰς Κύρον. — Ἐν δάκρυ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. — Ὁ ἐν Σύρῳ ναὸς τοῦ Ἀγίου Νικολάου. — Ὁ ποιητὴς Μούρ.

Παράρτημα. — Ὁ Τύποκρημης τῆς Βραζελόνης.